

Arrest

nr. 127 940 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2010 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Uit nazicht van de Europese Vision-databank bleek dat de Italiaanse autoriteiten op 8 december 2010 een visum type C voor toeristische doeleinden aan de verzoekende partijen hadden uitgereikt.

Op 21 december 2012 verzochten de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten om de verzoekende partijen over te nemen op grond van de Verordening 343/2003.

Aangezien de Italiaanse autoriteiten niet binnen de vereiste termijn reageerden, werden zij ingevolge artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 verplicht om de verzoekende partijen over te nemen. Hiervan werden zij op de hoogte gesteld aan de hand van een tacit agreement van 22 februari 2011.

Op 22 februari 2011 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 57 219 van 2 maart 2011 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 17 maart 2011 dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de voormelde beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 62 895 van 9 juni 2011 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partijen.

Op 9 november 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 29 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arresten nrs. 83 145 en 83 146 van 18 juni 2012 werd dit beroep verworpen.

Op 13 maart 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Ook tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 88 955 van 4 oktober 2012 stelde de Raad de afstand van geding vast.

Inmiddels dienden de verzoekende partijen op 25 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk.

Op 19 september 2012 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 22 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op diezelfde dag dienden de verzoekende partijen nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2012 verklaarde de verwerende partij ook deze aanvraag onontvankelijk.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 30 november 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2013 verklaarde de verwerende partij ook deze derde aanvraag onontvankelijk.

Op 1 maart 2013 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze vierde aanvraag werd op 18 april 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Op 22 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2013 werd ook deze vijfde aanvraag door de verwerende partij onontvankelijk verklaard.

Op 11 juli 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 11 juli 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen door de verwerende partij enerzijds een bevel genomen om het grondgebied te verlaten en anderzijds werd een inreisverbod genomen.

Op 6 december 2013 dienden de verzoekende partijen een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 december 2013 dienden de verzoekende partijen tevens een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 december 2013 onontvankelijk werd verklaard.

Op 18 februari 2014 dienden de verzoekende partijen een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 maart 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 december 2013 zonder voorwerp werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 13 december 1930, ingediend op datum van 23.12.2013 door de advocate van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 16.07.2013. Dat inreisverbod verbiedt hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 16.07.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1ste alinea -12°, artikel 74/12 §1,3de alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd een betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 (zeven) dagen betekend op 6.07.2013.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de 'woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing kant noch wal raakt. Zo zij wel het recht zouden hebben gehad om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, dan zou er geen noodzaak zijn geweest om een aanvraag tot humanitaire regularisatie in te dienen. Ze benadrukken dat een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet immers tot doel heeft om een illegale dan wel preciaire verblijfssituatie te regulariseren. Zij zijn aldus van oordeel dat het verwijzen naar de illegale verblijfssituatie geenszins afdoende is om een weigeringsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te schragen. Verder stellen ze dat het feit dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd gegeven slechts de illegale verblijfsstatus veruitwendigt. Ze menen dat hieraan geen consequentie kan worden gekoppeld. Verder stippen ze aan dat hun oudste zoon te kampen heeft met een medische problematiek en dat zij dit hebben ingeroepen als

buitengewone omstandigheid waardoor het hen onmogelijk is terug te keren naar het land van herkomst. Ze menen dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door hier geen rekening mee te houden. Ze stellen dat ze tal van humanitaire redenen hebben aangehaald waarom ze niet terug kunnen keren.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partijen bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partijen betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan.

De verzoekende partijen gaan volledig voorbij aan de draagwijdte van een dergelijk ingangsverbod.

Zo bepaalt artikel 1 van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod de beslissing is waarbij de toegang tot het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd verboden wordt en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod slechts hun illegale verblijfssituatie veruitwendigt. *In casu* wordt hen de toegang tot het grondgebied uitdrukkelijk verboden.

Aldus blijkt dat de verwerende partij in alle redelijkheid de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp heeft verklaard.

Waar de verzoekende partijen aangeven dat zij buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd die aantonen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst, dient te worden aangestipt dat het onderzoek van buitengewone omstandigheden betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen

hier niet aan de orde is nu hun aanvraag zonder voorwerp werd verklaard. De verwerende partij diende *in casu* de buitengewone omstandigheden niet af te toetsen. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst dient te worden aangestipt dat dit argumenten zijn welke in het kader van een procedure tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dienen te worden aangebracht. Huidige beslissing verklaart enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp. In zoverre dient te worden aangestipt dat middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden akte niet ontvankelijk zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt ook nog verwezen naar artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

In casu staan de verzoekende partijen onder inreisverbod en dit inreisverbod werd noch opgegeven, noch opgeschort.

Uit een samenlezing van artikel 1 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vloeit voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan indienen.

In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Nu de verzoekende partijen niet betwisten dat zij onder een inreisverbod staan, tonen zij niet aan dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hiervoor reeds werd gesteld, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn op een onjuiste

feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook de schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU